

gerne sige — det forekommer mig ikke, at det er kommet tilstrækkelig klart frem, og da jeg sidder som Medlem af dette Udvalg, ønsker jeg at sige det her —, at med Hensyn til denne Sag er Forholdet det, at Arbejdsudvalget ikke har spurgt Kommunerne direkte, om de kunde skaffe Pengene, og det har man ikke gjort, ud fra den Betragtning, at man ikke hos Kommunerne vilde vække Forventninger, som man maaske ikke kunde indfri. Men normalt laaner Kommunerne jo til Gennemførelse af deres Arbejder, og da vi ved, at Kommunerne skal have udført Arbejder til et Beløb af henimod 30 Mill. Kr., har vi skønnet — lad os endelig sige rent ud, at det er et Skøn —, at naar man gik til et Beløb af indtil 8 Mill. Kr., havde man nogen berettiget Forhaabning om, at man kunde imødekomme de Krav, der eventuelt maatte fremkomme fra Kommunerne. Det forekommer mig, at vel kan Skønnet om de 8 Mill. Kr. kritiseres, men man kan i hvert Fald ikke fastholde, at det Materiale, der foreligger, giver Udtryk for, at der under ingen Omstændigheder er Brug for mere end 3 Mill. Kr. Jeg har følt det som min Pligt at gøre opmærksom herpaa, da Spørgsmaalet er draget saa stærkt frem, som Tilfældet er.

Men naar jeg nu ser paa, hvad der hidtil er foregaaet i denne Sag, maa jeg sige, at den højtærede Socialminister har vist en i sjælden Grad udpræget Mangel paa Forhandlingsevne, en saa udpræget Mangel, at det maa vække Betænkeligheder i Forhold til det høje Embede, han sidder inde med. Det er ikke undgaaet den højtærede Ministers Opmærksomhed, at mit Partis ærede Ordfører i det andet høje Ting under sin Ordførertale udtalte sig for at give Laan til Gennemførelse af Nødhjælpsarbejder. Hvad havde da været naturligere for den højtærede Minister end paa Grundlag heraf at træde i Forhandling med Mindretallene i det høje Folketing? Det laa dog lige for. Men det gjorde den højtærede Minister aldeles ikke. Den Indrømmelse, der her blev gjort, blev endogsaa gjort til et Forsøg paa at øve Attentat paa Arbejdernes Løn. Jeg maa sige til den højtærede Socialminister: hvad er det dog for et ulogisk og usagligt Standpunkt? Som om det ikke kunde være til Hjælp, at der blev skaffet Penge, hvor Arbejdere og Arbejdsgivere var enige om, at et Arbejde burde udføres som Nødhjælpsarbejde. Den højtærede Socialminister mærkede paa Stemmeføringen hos mit Partis Ordfører — efter hvad jeg kan se i Fortrykket til Folketingstidenden — en Kamptone, og straks, uden at overveje Kon-

sekvenserne deraf, kastede den højtærede Minister sig ud i Kamptummelen, uden at tage Hensyn til den saglige Fortræd, der kunde komme ud deraf. Det er, som om Medlemmerne af den høje Regering ikke er kommet tilstrækkelig langt bort fra den Periode, da de af agitatoriske Hensyn søgte at fremkalde en Larm, som de dem ubehagelige saglige Realiteter kunde forsvinde i. Den høje Regerings Medlemmer fik i 1924 Lejlighed til at itøre sig en fin ny Frakke, og til daglig passer Frakken vist i og for sig udmærket, særlig til egen Beskuelse, men i vanskelige Situationer er det, som om Figuren har bevaret den Tildannelse, den fik gennem de mange Aars Opposition. Jeg vil gerne ved den Lejlighed, som her er givet, sige til den høje Regering, at det er grumme uheldigt for det saglige Arbejde her paa Rigsdagen, at Forholdet er saadan. Den Mulighed kan naturligvis tænkes, at den højtærede Socialminister har ræsonneret saadan, at han ikke vil staa tilbage for dem af hans ærede Kolleger, som siden Minister-skiftet her i Landstinget har hentet de faa, meget faa Realiteter, som overhovedet er naaet gennem Rigsdagsarbejdet. Jeg har imidlertid forkastet den Tanke, at det skulde være et saadant Forfængelighedshensyn, der i denne Sag havde været atgørende for den højtærede Socialminister, som jeg absolut ikke har noget personligt udestaaende med. Dersom der overhovedet er noget om, at man fra Ministeriets Side hellere vil drøfte Realiteter i det høje Landsting end i Folketinget, saa er det sikkert, fordi der her i Landstinget er mere smult Vande end i det høje Folketing, hvor Bølgerne let kommer til at gaa noget højt, og det er naturligvis ikke saa let at staa til Rors i høj Sø, ikke nær saa let som i smult Vande, særlig for mere uøvede Styrmand, som ikke føler sig helt sikre overfor de Sygdomme, Søgangen kan foranledige. Men skulde den sidst anførte Forklaring være den rigtige, vilde det maaske være ganske fremsynet, om den høje Regering og det ærede Regeringsparti tog Et-kammersystemet ud af Agitationsinstrumentet for Fremtiden.

Jeg skal imidlertid lade den Side af Sagen ligge og sluttelig gøre en mere saglig Bemærkning til den højtærede Socialminister. Den Maade, hvorpaa den højtærede Minister tænker sig at tilvejebringe det Beløb, der eventuelt skal udlaanes til Kommunerne, forekommer mig at kunne kritiseres. Jeg er ikke sikker paa, at den højtærede Socialminister her har fundet den rigtige og forstandige Fremgangsmaade. I den Forbindelse vil jeg henlede Opmærk-